

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. L. D.**, narozený „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2016, č. j. MV-34944-4/SO-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 5. 5. 2016, č. j. MV-34944-4/SO-2016, se pro nezákonnost **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou původně podanou Městskému soudu v Praze v zákonem stanovené lhůtě a následně postoupenou dne 3. 3. 2020 zdejšímu soudu domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2016, č. j. MV-34944-4/SO-2016, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vnitru, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 1. 2016, č. j. OAM-12784-17/TP-2015, jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) tohoto zákona.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že se správní orgán I. stupně dopustil překročení svých pravomocí, neboť neoprávněně rozšířil výklad důvodů, pro které lze podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnout žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Formulace zákona připouští zamítnutí pouze tehdy, nejsou-li splněny podmínky stanovené v § 67 nebo § 68, nikoliv pro případy, kdy cizinec nesplňuje podmínky podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona. Pochybení prvostupňového orgánu přitom následně nenapravit ani žalovaný.
3. K samotným skutkovým důvodům zamítnutí žádosti žalobce uvedl, že nesouhlasí ani se závěry správních orgánů o tom, že mu studium na vysoké škole ve Vietnamské socialistické republice (dále jen „Vietnam“) brání ve sloučení rodiny v České republice. Ve Vietnamu není docházka na vysoké škole povinná, a je přitom zcela na žalobci, jak se svým studiem naloží – zda je ukončí, přeruší či dostuduje distančním způsobem. Žalobce má navíc v úmyslu v budoucnu studovat i v České republice, pro posouzení jeho žádosti je nicméně podstatné, že ke dni vydání rozhodnutí splňuje podmínku nezaopatřenosti zletilého dítěte. Argumentace správních orgánů, že mu dosavadní studium brání ve sloučení rodiny, je tak zcela absurdní, neboť obdobně by musely být zamítány i žádosti nezletilých dětí s odůvodněním, že tyto dosud dochází na základní školu, či dospělých osob s tím, že jim ve sloučení brání jejich zaměstnání. Nadto sám zákon o pobytu cizinců v § 77 odst. 1 písm. c) předpokládá, že cizinec může mimo území států Evropské unie pobývat nepřetržitě po dobu nikoliv delší než 12 měsíců, např. za účelem studia či odborného školení, aniž by mu byla platnost povolení k trvalému pobytu zrušena – kdyby tedy žalobce povolení získal a odjel by okamžitě zpět do Vietnamu studovat, byl by jeho postup v souladu se zákonem, což je v kontextu toho, že povolení v daném případě neobdržel, opětovně zcela absurdní.
4. Správní orgány dále v žalobou napadených rozhodnutích ani dle žalobce neuvedly, co rozumí podmínkou „bezprostřednosti“ a „bezodkladnosti“ realizace soužití po vydání povolení k trvalému pobytu. Takovouto podmínku totiž zákon vůbec nezná, v důsledku čehož je jejich postup nejen nezákonný, ale samotná rozhodnutí též nepřezkoumatelná, neboť neobsahují vymezení rozsahu, v němž je soužití ještě bezprostřední, resp. bezodkladné, a v němž již nikoliv. Dalším problémem pro případ potvrzení správnosti argumentace správních orgánů a jimi nad rámec zákona kladených podmínek bezprostřednosti by pak byla skutečnost, že výsledek rozhodnutí o žádosti by byl závislý na délce každého konkrétního řízení, neboť to může trvat až 180 dnů, v případě žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny dokonce až 270 dnů. Pokud by tak cizinec podal žádost krátce před ukončením studia, riskoval by, že řízení nebude ukončeno včas a on přestane splňovat podmínku nezaopatřenosti. Naopak podal-li by žádost 180 a více dnů před ukončením studia, mohla by být jeho žádost jako v případě žalobce zamítnuta s tím, že nesplňuje podmínku bezprostřednosti soužití, jelikož jeho studium nadále trvá.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. V tomto smyslu žalobce též upozornil na znění § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se za nezaopatřené dítě považuje též cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice. I samotná úprava tedy předpokládá, že žadatelé o trvalý pobyt mohou v době podání žádosti a vydání rozhodnutí studovat v cizině. V případě žalobce navíc platí, že pokud by v cizině nestudoval, nemohl by být považován za nezaopatřené dítě. Ve věci se pak konečně uplatní i čl. 3.1. Směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, podle které není členským státem v této souvislosti umožněna žádná volnost při jednání, nýbrž musí v případech určených směrnicí sloučení rodiny povolit.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K jednotlivým námitkám odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a současně upozornil na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 24. 3. 2016, č. j. 52 A 106/2015-51, podle kterého je možné povolení k trvalému pobytu s odkazem na § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vydat pouze tehdy, je-li důvodem žádosti společné soužití cizinců. Ze žádosti přitom musí být zřejmé, že k realizaci soužití dojde v přiměřené době po vydání rozhodnutí, nikoliv až s odstupem několika let, např. po dokončení studia v zemi původu.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s takovýmto projednáním vyslovil souhlas, naopak žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlížet toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 16. 7. 2015 podal žalobce na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, a to se svým otcem L. D. C., narozeným „X“, který dle zjištění správního orgánu I. stupně pobývá v České republice na základě povolení k trvalému pobytu, potažmo s matkou T. C. D., narozenou „X“, jež v České republice pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Výzvou ze dne 26. 10. 2015 prvoinstanční orgán žalobce vyzval, aby prokázal svou nezaopatřenost, a to tím, že předloží doklad prokazující jeho nepřetržité studium od dovršení zletilosti a soustavnou přípravu na budoucí povolání. V kontextu toho žalobce správnímu orgánu doložil potvrzení rektora Vysoké školy polytechnické v Hanoji, z něhož je zřejmé, že byl ke dni 30. 12. 2015 studentem 1. ročníku tohoto vzdělávacího zařízení, kdy studium mělo probíhat v letech 2015-2019.
11. Shora citovaným rozhodnutím ze dne 25. 1. 2016, č. j. OAM-12784-17/TP-2015, správní orgán I. stupně žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu zamítl. V následném odvolání žalobce mimo jiné uvedl, že má v budoucnu v plánu pokračovat v konstantní přípravě na budoucí povolání, a to nejprve ve formě jednoroční intenzivní výuky českého jazyka, následně pak ve studiu na vysoké škole v České republice.
12. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce o tvrzeném překročení pravomocí správního orgánu I. stupně spočívajícím v neoprávněném rozšíření výkladu důvodů, pro které lze žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítnout.
13. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.
14. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zamítne žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
15. Již jen z citovaného § 75 je zřejmé, že se správní orgány překročení svých pravomocí dopustit nemohly. Dle daného ustanovení totiž platí, že k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu může dojít nejen v případě, kdy nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68 zákona, jak uvádí i sám žalobce, ale současně i za situace, kdy v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 zákona. Předmětný důvod zamítnutí, byť tehdy uváděný pod písm. g), přitom zákon o pobytu cizinců obsahuje již od své novelizace zákonem č. 161/2006 Sb. a to až dodnes, kdy jej lze nalézt pod písm. h), v době rozhodné pro vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se však skutečně nacházel pod písm. f).
16. Pokud tedy prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že v řízení nebyly potvrzeny důvody uváděné žalobcem v žádosti o povolení k trvalému pobytu – v konkrétním případě že je zletilým nezaopatřeným dítětem cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců –, byl oprávněn jeho žádost podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona zamítnout, jelikož dané ustanovení obsahuje přímý odkaz právě na zmíněný § 66. V této souvislosti se sice správní orgán dopustil drobné formulační nepřesnosti, jestliže ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že žádost o povolení k trvalému pobytu zamítl „pro nesplnění **podmínky** uvedené v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d)“ zákona o pobytu cizinců, když se ve skutečnosti nejedná o podmínku (tomu je tak až v odkazu na § 67 a § 68 zákona), ale o nepotvrzení důvodů uvedených v žádosti o povolení k trvalému pobytu, tato ale nemá na správnost jeho postupu žádný vliv.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že správní orgány nepřekročily své zákonné pravomoci, a proto předmětnou námitku žalobce shledal nedůvodnou.
18. V druhé námitce žalobce napadal samotné důvody, pro které mu byla žádost o povolení k trvalému pobytu zamítnuta.
19. Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se nezaopatřenost dítěte posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.
20. V této souvislosti soud konstatuje, že správní orgány dospěly k závěru, že žalobcovo v dané době trvající studium na vysoké škole v zemi původu znemožňuje realizaci společného soužití s cizincem (zde otcem jmenovaného), který na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Ačkoliv žalovaný ve svém vyjádření odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 24. 3. 2016, č. j. 52 A 106/2015-51, na jehož základě svou argumentaci založil, v mezidobí došlo ze strany Nejvyššího správního soudu k upřesnění podmínek, za nichž nelze ani trvající studium v zahraničí bez dalšího za důvod zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu považovat. Konkrétně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24 (dostupném na www.nssoud.cz), uvedl, že „[p]odmínkou pro vydání povolení k trvalému pobytu podle uvedeného ustanovení není, aby společné soužití žadatele, tj. nezletilého nebo zletilého nezaopatřeného dítěte a jeho rodiče, tj. cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, probíhalo na území České republiky již v době rozhodování Ministerstva vnitra o této žádosti. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že se povolení k trvalému pobytu vydá v případě, že jsou kumulativně splněny tři podmínky: (1.) žadatel je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem (2.) cizince, který má na území ČR povolen trvalý pobyt a (3.) důvodem žádosti musí být společné soužití žadatele s tímto cizincem. [...] Účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem (rodiči) má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti. Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče (rodičů) v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Pozornost správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Žadatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno.“ Dané závěry následně Nejvyšší správní soud aproboval i v dalších svých rozhodnutích, např. rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 190/2018-29, (dostupném na www.nssoud.cz).
21. Se shora citovaným názorem Nejvyššího správního soudu se shoduje i soud zdejší, který dále doplňuje, že v daném případě měly správní orgány první dvě podmínky za splněné a žádost žalobce zamítly až na základě podmínky třetí. Té nemohl žalobce dle jejich názoru

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ke dni vydání napadených rozhodnutí dosáhnout v důsledku svého dosud trvajícího studia, v němž měl podle předpokladu pokračovat až do roku 2019. S odkazem na judikaturní závěry má nicméně zdejší soud za to, že měly-li správní orgány pochybnosti o tvrzeném důvodu žalobce uváděném v jeho žádosti o povolení trvalého pobytu, tj. soužití s otcem (potažmo matkou), byly dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, povinny postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tedy konkrétně učinit taková skutková zjištění, která tvrzený důvod žádosti potvrdí, či vyvrátí, případně bude na jejich základě zjištěn důvod jiný, neboť důkazní břemeno bylo v této fázi řízení poté, co žalobce splnil svou povinnost tvrdit a prokázat splnění zákonných podmínek, na jejich straně.

22. Soud tudíž uzavírá, že samotná skutečnost, že žalobce v době podání žádosti studoval mimo území České republiky, obecně nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucího soužití s otcem (resp. oběma rodiči). A to i s ohledem na skutečnost, že samotné výše citované ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců klade prokázání nezaopatřenosti zletilých žadatelů (jež je ve většině případů podmíněna právě studiem na střední nebo vysoké škole) jako podmínku udělení povolení k trvalému pobytu. Za této situace je proto logické, že v době podání žádosti za souběžného trvání studia ještě cizinec zpravidla nebude osobně pobývat v České republice a teprve po udělení pobytového oprávnění své vzdělávání v zemi původu v přiměřené době (pravděpodobně ke konci školního roku) ukončí, aby mohl realizovat účel soužití s jiným cizincem. Uvedenou otázkou se však v právě projednávané věci správní orgán I. stupně nezabýval vůbec, když zjevně nesprávně uzavřel, že studium představuje překážku soužití, žalovaný pak zamítnutí odvolání žalobce odůvodnil toliko stručnou argumentací, podle níž jmenovaný neprokázal svůj úmysl pokračovat ve vzdělávání v České republice. Přitom pokud mu na základě předloženého potvrzení o studiu vznikly pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce, že ve Vietnamu nehodlá setrvávat až do roku 2019, kdy by měl vysokou školu oficiálně ukončit, bylo jeho povinností nejprve jej na ně upozornit a umožnit mu, aby je svými dalšími tvrzeními a důkazními návrhy objasnil (srov. § 4 odst. 4 správního řádu). Neučinil-li tak, dopustil se spolu s prvostupňovým orgánem nesprávné interpretace zákonné úpravy – námitka žalobce je tudíž důvodná. Z tohoto důvodu se soud dále již nezabýval související otázkou výkladu pojmů „bezprostřednosti“, resp. „bezodkladnosti“ realizace soužití, jejichž užití správní orgány dle názoru žalobce řádně neosvětlily.
23. Vzhledem k výše uvedenému proto soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zrušit pro nezákonnost a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude rámec jmenovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Protože je pak dané pochybení odstranitelné i v řízení před správním orgánem II. stupně, nepřikročil již soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. k současnému zrušení prvostupňového rozhodnutí.
24. Výrok rozsudku II. o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tyto náklady se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právní zastoupení advokátem Mgr. Markem Sedlákem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající se z částky 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t., dále dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. a daně z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 10 200 Kč ve výši 1 428 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. května 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.